

ประเพณีงานนมัสการปิดทองหลวงพ่ोज้าใหญ่ฝือบัง
บ้านหนองร้านหญ้า ตำบลหัวหนอง อำเภอบ้านไผ่
จังหวัดขอนแก่น

หลวงพ่พระเจ้าใหญ่ผือบัง เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของอำเภอบ้านไผ่ มีชาวพุทธที่เลื่อมใสศรัทธาในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่เดินทางเข้ามานมัสการอยู่เสมอมิได้ขาด เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๓ เมตร สูง ๕ เมตร สร้างขึ้นสมัยทวารวดี พ.ศ. ๑๙๐๐ มีเรื่องเล่าต่อ ๆ กันมาว่าองค์พระเจ้าใหญ่ประดิษฐานอยู่ในป่าผือหนองผือบัง ครั้นเมื่อเกิดสงครามเมื่อ พ.ศ. ๑๙๒๖ เกรงว่าศัตรูจะทำลายองค์หลวงพ่เพื่อเอาทองคำ ชาวบ้านจึงช่วยกันยกมาประดิษฐานไว้ในป่าทึบเพื่อพรางศัตรู'' เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๔๐๐ ชาวบ้านซึ่งมีอาชีพเป็นพรานป่าออกล่าสัตว์บริเวณป่ารกที่บ้นั้น ได้พบพระพุทธรูปพระประดิษฐานอยู่บนแท่นอิฐเก่าๆ สูงประมาณ ๒ เมตร ในป่ารกทึบ ต้นไม้ต้นสูงใหญ่ มีเถาวัลย์เกาะเกี่ยวพันองค์พระไว้แทบมองไม่เห็น และกิ่งไม้หักทับองค์พระชำรุดหลายแห่ง ลักษณะขององค์มีขนาดใหญ่ เศียรหัก พระนาสิกขาดหายไป ส่วนพระกรรมมีเหลืออยู่ข้างเดียว และพระกรข้างหนึ่งหัก ถ้าดูตามสภาพของพระพุทธรูปแล้ว จะเห็นถึงความเก่าแก่ ขาดการดูแลและบูรณะ เหตุเพราะบริเวณรอบ ๆ มีร่องรอยของความเป็นวัดร้างอยู่ท่ามกลางป่ารกทึบ นอกจากนั้นทางด้านทิศเหนือบริเวณใกล้เคียงกัน ห่างประมาณ ๕๐๐ เมตร ปรากฏเป็นเนินสูงมีลักษณะเนินกรูเก่า ปกคลุมไปด้วยพันธุ์ไม้ชนิดต่าง ๆ มากมาย ด้านตะวันออกก็มีหนองน้ำซึ่งเต็มไปด้วยต้นกก (ชาวพื้นเมืองอีสานเรียก ต้นผือ) จึงเรียกหนองน้ำ ตามลักษณะที่พบเห็นว่า “หนองผือ” และยังสามารถพบกับไทรขนาดใหญ่ใบหนึ่งตั้งอยู่ริมสระ สูงประมาณ หนึ่งเมตรครึ่งวัดโดยรอบก็ได้หนึ่งเมตรครึ่งเช่นกัน มีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาถึงความศักดิ์สิทธิ์ ที่กล่าวถึงเบื้องต้นว่า พอถึงวันโกนหรือวันพระในบริเวณดังกล่าว จะได้ยินเสียงฆ้องกลองและเสียงผู้คนจำนวนมากคล้ายกับว่า มีการทำบุญตามประเพณีอย่างใดอย่างหนึ่ง อยู่เป็นประจำ ขณะเดียวกัน บริเวณใกล้เคียงซึ่งเป็นลำห้วยเรียกว่าห้วยแก้งหรือกุดแก้ง น้ำซึ่งเดิมมีลักษณะใสปกติจะเกิดการเคลื่อนที่เหมือนถูกกวาดให้ขุ่นขึ้น คล้ายมีข้างเป็นโคลงมาลงเล่นน้ำอีกด้านหนึ่งของหนองน้ำ ปรากฏเป็นรอยเปือกคล้ายหยดน้ำ ที่เกิดจากการหาน้ำแล้วกระเพื่อมตกลงดิน ไปถึงที่ตั้งของไทรใบนั้น ปรากฏการณ์ดังกล่าว ทำให้เกิดความเชื่อและล่ำลือกันว่า ไทรใบนั้น ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนักสามารถลี้ตัวเองไปอาบน้ำที่ห้วยแก้งได้ โดยจะกลิ้งกลับไปมาระหว่างหนองผือบังกับกุดแก้ง ซึ่งเป็นแหล่งน้ำลึกลาวนคล้ายพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ชาวบ้านเห็นเป็นรอยไทรกลิ้งขึ้นจากกุดแก้งแต่เข้ามิด ไปตามทางเกวียนไปยังหนองผือบัง แต่ไม่ทราบว่ามีไทรอยู่ที่ใด มีการตั้งเครื่องสังเวศสักการะเช่นสรวยจึงพบไทรศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว มีของศักดิ์สิทธิ์บรรจุอยู่ภายใน แต่ดึงออกมาไม่ได้ ชาวบ้านจึงพร้อมใจกันทำพิธีบวงสรวงเช่นไหว้เป็นประจำเรื่อยมาทุกปี ต่อมาได้มีการรายงานให้กรมศิลปากรมาพิสูจน์ ได้มีการพิสูจน์

หลักฐานจากลักษณะพระพุทธรูปและอิฐที่ใช้ในการก่อสร้างแล้ว ยืนยันว่าสร้างขึ้นในสมัยทวารวดี และหลักฐานทางภูมิศาสตร์ บริเวณดังกล่าวเป็นเส้นทางการคมนาคมติดต่อกัน ระหว่างอาณาจักรทวารวดี อาณาจักรสุโขทัย และอาณาจักรโคตรบูรณอีกด้วย ดังนั้น กรมศิลปากร จึงได้นำไผหิน ไปเก็บรักษาไว้ยังพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ จังหวัดนครราชสีมา หลวงพ่อพระ-

เจ้าใหญ่ฝือบัง ประดิษฐานอยู่ที่อุโบสถวัดบูรณะสิทธิ์พระเจ้าใหญ่ฝือบัง เป็นวัดที่ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยมีหลวงพ่อคำพอง เขมจิตโต เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นเจ้าอาวาสองค์แรก ตั้งอยู่ที่บ้านหนองร้านหญ้า หมู่ที่ ๕ ตำบลหัวหนอง อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น ปัจจุบันมีพระอธิการบุญธรรม กัลยาณธัมโม เป็นอาวาสวัด ชาวบ้านได้กำหนดเอาวันขึ้น ๑๓, ๑๔ และ ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ของทุกปีเป็นวันนมัสการ และจัดประเพณีทำบุญ บั้งไฟขอฟ้าขอฝนให้อุดมสมบูรณ์ และประชาชนมีความอยู่เย็นเป็นสุข

*****